UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum ; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VI. De alterâ paradisi clave.

urn:nbn:de:hbz:466:1-77031

Visual Library

vita eſt. Patet oſtium, licet ingredi. Pœnitebit, ſed forſan nimiùm ſerò, pœnitentiam diſtuliſſe. Paradiſi claves jam in propatulo ſunt; nemini negantur ſeriò pœnitenti. Paradiſus tribus omnino clavibus eſt reſerandus. Hæc illarum nomina ſunt: Accuſatio ſui, Reſignatio ſui, Perſeverans Tolerantia. De ſingulis paucula.

Tres claves quibus cælum reſeratur:

§. V. *De primâ paradiſi clave.*

1. Accuſatio ſui.

Luc. cap. 23. verſ. 41.

PRima, Accuſatio ſui. Latro paradiſi civis, *Nos quidem juſtè*, inquit, *nam digna factis recipimus.* Jobus non ſolâ patientiâ, ſed ſui accuſatione quoque laudatiſſimus, *Si abſcondi*, ait, *quaſi homo peccatum meum, & celavi in ſinu meo iniquitatem meam*. Pulcherrimè hac de re Gregorius, *Videatur*, inquit, *vir iſte cuilibet magnus in virtutibus ſuis, mihi certè ſublimis apparet etiam in peccatis ſuis. Mirentur in eo qui volunt caſtitatis continentiam, mirentur integritatem juſtitiæ, mirentur viſcera pietatis: ego in eo non minùs admiror confeſſionem humillimam peccatorum, quàm tot ſublimium geſta virtutum. Scio enim quòd per infirmitatis* B *verecundiam plerumque gravioris eſt certaminis commiſſa peccata prodere, quàm non admiſſa vitare: & unumquodque malum quamvis robuſtiùs vitetur, tamen humiliùs proditur. Indicia veræ confeſſionis ſunt, ſi cùm quiſque ſe peccatorem dicit, id de ſe dicenti etiam alteri non contradicit. Scriptum eſt:* Juſtus in principio accuſator eſt ſui. *Quòd ſi ſuperbè defendimus, liquet, quia peccatores nos ex nobis fictè dicebamus. Vnde ſummopere curandum eſt, ut mala quæ fecimus, & ſponte fateamur, & hæc aliis arguentibus non negemus. Superbiæ quippe vitium eſt, ut quod de ſe fateri quiſque quaſi ſuâ ſponte dignatur, hoc ſibi dici ab aliis dedignetur.* Sed uſitatiſſimum humanæ gentis vitium eſt, audendo peccatum committere, commiſſum negando abſcondere, convictum defendendo excuſare. Si Adam humiliter ſe accuſâſſet, à paradiſo non exulâſſet; excuſando culpam non delevit ſed auxit. Quàm rarò auditur illud? Ego quidem juſtè, nam digna factis recipio. Boni ſeipſos, improbi non ſe C reprehendunt, ſed alios. Peccatum peccato addit, qui culpæ quam fecit, patrocinia defenſionis adjungit.

Job cap. 31. verſ. 33.
Greg. l. 22. Moral c. 10. ante med. mihi p. 811.
Humillima peccatorũ confeſſio admiratione eſt digna.
Prov. c. 18. verſ. 17.
Auguſt. ſerm. 19. de ſanctis.

A culpis noſtris omne malum noſtrum oritur: ſed hoc quotidianum diaboli vaframentum eſt, ut culparum cauſſas modò malæ fortunæ, modò concitatior naturæ, jam illis, jam iſtis hominibus adſcribamus. Perquàm rara vox auditur: *Nos quidem juſtè.* Culpam omnes tegimus, nec admittimus nomen factorum rei. Jam quantæ excuſationes in omni crimine? Imò & rationibus etiam propugnare malè facta conamur. Quid? quòd virtutis nomen non rarò vitiis indamus? Nonnumquam, quod deterius, gloriamur etiam in rebus peſſimis. Quòd ſi quis verum crimen objiciat etiam palàm factum, indignamur, & in iras conſurgimus, & ſæpe capulo manus propior quàm confeſſioni. Non erubeſcimus aures, oculos, manus medicorum in erubeſcendis morbis: tantus nos amor vitæ tenet, & animi vulnera detegere reformidamus, adeò nos æterna mors D non terret. O quanti ſolo pudore malo perierunt æternùm! poterant æternùm vivere unâ confeſſione: pudor noxius retraxit. Pudorem nociturum exuit latro, delicta palàm faſſus, quò faciliùs veniam mereretur, nec delicta tantùm, ſed & pœnam illis debitam juſtè ſe pati confeſſus. Hîc ſuos quiſque mores excutiat: num errores ſuos fateatur an tegat; damnet an defendat; vituperet an laudet; oderit an amet. Sumet accuſationem in latrone reperiet; qui ſcelera ſua damnavit palàm, laudavit innocentiam Chriſti.

Latro delicta palàm faſſus eſt, ut meliùs veniam mereretur.

Rex Balac Iſraëlis hoſtis, omnibus contendit viribus, ut Balaam Magus Iſraëlem devotionibus & carminibus malediceret. At verò Deus Balaamo præcipiens, *Noli*, ait, *ire cum illis, neque maledicas populo; quia benedictus eſt.* Quid, obſecro, Deus ſuo populo timet ab execratione magi? Anaſtaſius Nicænus eruditè hoc ediſſerens, Aſſiduè, inquit, populus peccabat; idcirco pæne etiam A aſſiduè puniebatur. Ne verò diceret originem punitionis eſſe imprecationem vatis, non permiſit illum Deus malè imprecari. *Stipendia peccati mors*, & omnis comitatus mortis. Nos igitur accuſemus noſipſos, & culpas noſtras; ita prævertemus diabolum accuſatorem fratrum. Hæc prima & ferè unica pœnitentiæ lex eſt: Accuſare ſeipſum.

Num. c. 22. verſ. 12.
Cur Deus non permiſerit populo Iſraël malè imprecari.
Rom. cap. 6. verſ. 23.
Apoc. c. 12. verſ. 10.

Ruffinus Aquileienſis memorat ad Pœmenem Abbatem veniſſe qui rogaret, ea ſibi verba interpretaretur: *Omnia munda mundis.* Cui Pœmen: Qui dicti hujus notionem caperet, omni re creatâ inferiorem ſe crederet. Cui frater, Et quomodo, inquit, homicidâ me deteriorem cenſeam? Cui denuo ſenex: Non occidiſti alium? ſuam ipſius animam jugulâſſe nequius eſt. Necdum vim dicti cepit. Cui Pœmen denique, Hæc ſola, inquit, juſtitia eſt hominis, ut ſeipſum reprehendat. Tunc enim juſtus eſt, cùm ſua peccata condemnat. Inde fuit qui diceret, Virtutes aliquot diverſantur apud B me; ſola emanet ſui accuſatio. Hæc prima paradiſi clavis eſt: Nos quidem juſtè.

Ruffin. Aq. n. 131. apud Roſvveid. Pelag. c. 15. num. 3.
Tit. cap. 1. verſ. 15.

§. VI. *De alterâ paradiſi clave.*

2. Reſignatio ſui.

Luc. cap. 23. verſ. 42.

ALtera, Reſignatio ſui in manus Dei ad præmium & ad ſupplicium. *Domine, memento mei.* Bernardus æſtuante affectu, *Vtrumque es mihi*, ait, *Domine* JESV, *& ſpeculum patiendi, & præmium patientis. Tu caput meum poſt victoriam coronas, ſive quia pugnantem te ſpecto, ſive quia expecto non ſolùm coronantem, ſed & coronam. Trahe me poſt te, libenter te ſequor, libentiùs fruor. Si ſic bonus es Domine ſequentibus te, qualis futurus es conſequentibus?* Illi ergo fidamus toto pectore; quò major fiducia, hoc melior reſignatio. Arnoldus Carnotenſis ad eamdem nos fiduciam animans, *Sit qui invocet*, inquit, *erit qui exaudiet; ſit qui pœniteat, non deerit qui indulgeat.* Dum halitus in nobis ſupereſt, ſpes etiam ſit cum plenâ ſui reſignatione, uti certè latro divinis nutibus ſe totum tradidit. Quod C Gregorius ſingulariter commendans, *Nihil*, inquit, *in eo ſupplicis liberum, niſi cor & lingua remanſerant. Inſpirante Deo totum illis obtulit, quod in ſe liberum invenit. Ille qui talis ad crucem venit ex culpâ, ecce qualis à cruce recedit ex gratiâ. Confitebatur Dominum, quem videbat ſecum humanâ infirmitate morientem, quando negabant Apoſtoli eum, quem miracula viderant divinâ virtute facientem.* Huic igitur Domino, quem inter tot negantes publicè confeſſus eſt regem, totum ſe tradidit.

Bernard. ſerm. 47. in Cant. med. mihi p. 922.
Arnold. tract. 7. de verbis Domini.
Greg. lib. 18. Moral. c. 25. mihi p. 723.

Subinde lis ſuaviſſima inter amicos oritur: ille rem mutuam vult reddere, iſte recuſat accipere, cum affabili hoc dicto: Bonâ manu poſſidetur. Quidquid offerimus Deo, velut in Dei manu reponentes, id omne ſummâ ſecuritate munimus: ab optimâ manu tenetur, quidquid Deo committitur. Promiſſum Chriſti eſt: *Et non rapiet eas quiſquam de manu meâ.*

Ioan. c. 10. verſ. 28.

Non ignota vox dilecti eſt: *Quid magis à te requiro, quàm ut te ſtudeas mihi ex integro reſignare? Quidquid præ-* D *ter teipſum das, nihil curo; quia non quæro datum tuum, ſed te. Offer te mihi, & da te totum pro Deo, & erit accepta oblatio. Si autem in teipſo ſteteris, nec ſponte te ad voluntatem meam obtuleris, non eſt plena oblatio, nec integra erit inter nos unio. Igitur omnia opera tua præcedere debet ſpontanea tui ipſius in manus Dei oblatio.*

Imit. Chriſti l. 4. c. 8. n. 1. & 2.

Homo divinæ voluntati ad nutum obſequens, & vero nomine *Reſignatus* ita ſemper & in rebus omnibus etſi turbatiſſimis loqui ſolet: Si ita tibi viſum, Domine, ita fiat. Si quid à te petam noxii, nega mihi. Tu nôſti quid in rem meam magis expediat; age mecum prout volueris. Da quod vis, & quantum vis. In manu tuâ ſum ut pila, huc illuc & quacumque placuerit, me mitte. Honorem tuum ſpecto, non meum; tibi vivere deſidero, non mihi. En ego ſervus tuus ad omnia paratus. Neque neſcio tuam pro me providentiam, mi Deus, dies noctéſque jugiter multò magis vigilare, quàm meæ omnes

Locutio hominis ad divinã volũtatem reſignati.

curæ

curæ pro meipſo poſſint. In lubrico ſtat, imò non ſtat, ſed nutat & cadit, qui non omnem ſuam ſollicitudinem in te projicit; tibi *cura eſt de nobis*. Modò igitur mea cum voluntate tuâ quàm integerrimè conſentiat: tibi omnia permitto cetera. Quid ſit futurum cras, quærere fugio: quemcumque dederis dierum, lucro appono. Si tenebris me ſepias, laudo te: ſi lucem affundas, etiam laudo te: ſi pœnis me afficias, æquè laudo te: ſi morbo, ſi paupertate, ſi ærumnis aliis me affligas, iterum laudo te. Non poteſt non eſſe bonum, non eſſe optimum, quod de me ſtatueris. Hoc enim ſemper, mi Deus, quod melius eſt, quod optimum eſt, facis. Pro te libentiſſimè patiar, quidquid me pati volueris. Amarum & dulce, lætum & triſte de tuâ manu, decretis tuis contentiſſimus accepto. Ab uno atque unico me malo tuere; dummodò te non offendam, & ego facilè mortem & inferos ridebo. Quidquid calamitatis in me irruerit, non formidabo, modò non expungar è libro vitæ.

1. Pet. cap. 5. verſ. 7.

Recordor, mi bone Jesv, tua mihi monita jam centies, jam ſexcenties occentata; ſaluberrimas præceptiones tuas jam novi. Hæ voces tuæ ſunt: Relinque te, & invenies me; pro tuâ voluntatem meam ſequere. Nihil elige niſi quod mihi ſcieris placere. Grande lucrum, abundans gratia, ingens promeritum eſt, à meo ſemper arbitrio in rebus omnibus pendere, idque ſine omni exceptione. Quantò ſincerius hoc feceris, tantò mihi magis placebis, & tibi amplius lucraberis. Aliqui ad meam ſe voluntatem conformant, ſed cum exceptione: non placent. Aliqui bono impetu ſe mihi totos dedunt, ſed brevî recipiunt quod dederunt: neque hi placent. Sunt pauci, qui ſeſe totos ſuáque omnia è toto meæ voluntati tranſcribunt pleniſſimè: hi placent. Hoc fac, & vives.

Pſ. 56. v. 8. *Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum.* Hoc facere quod jubes, modis omnibus conabor. Et ſi quid in me cunctationis aut deſidiæ fuerit, tu meam etiam rebellem ad te propitius compelle voluntatem. Ita me tibi penitus trado, támque arctè devincio, ut ſi vel minimùm tuæ reſiſtam voluntati, verberibus etiam & plagis velim adigi ad præſtandum, quod promiſi, officium. Tua, mi Domine, voluntas, omnis juſtitiæ norma eſt. Fiat voluntas tua ab æterno uſque in æternum.

Ita profectò ſentit, ita & loquitur, qui ſuam voluntatem divinæ integrè adjunxit. Hæc *ſui Reſignatio* altera paradiſi clavis eſt. Hæc una vel mille ſeras reſerat.

§. VII. *De tertiâ clave paradiſi.*

3. Perſeverans patientia.

TErtia paradiſi clavis, Perſeverans patientia Chryſoſtomo crux ipſa paradiſi clavis eſt. Crucifixo certè paradiſus promittitur. Qui ſocius crucis erit, ſocius & paradiſi erit. Latronum alter jure dixiſſet: Niſi ligno ſuffixus fuiſſem, orco præcipitatus fuiſſem. Ad cælum crux evexit. Hominum afflictiſſimi, plerumque Deo chariſſimi. A virgis ſapere diſcimus. Innumeris principium ſalutis eſt calamitas. Miſeriarum multiplex amaror dulce cælum facit. Tutiſſima inter ærumnas ad aſtra via eſt. Ubi afflictio non eſt, ibi plerumque Deus non eſt. Rariſſimè ſani ſumus ſine his cauteriis. Quod patimur non pœna eſt, ſed medicina. Quem diligit Deus, corripit. *Omnes qui placuerunt Deo, per multas tribulationes tranſierunt fideles.* Patientiâ opus eſt, ſed conſtanti. Noluit Chriſtus ante conſtitutum finem dolores crucis finire. Deponi de cruce voluit, non deſcendere. Tormenta hæc exhauſit uſque ad noviſſimum ſuſpirium. Potuit dicere: *Conſummatum eſt.* Fidem præſtitit ad ultimum. Patientia non eſt vera, quæ non eſt firma & perſeverans. Cur ſubitò jam paſſi graviora patientiam abrumpimus? Non eſt diuturnum, quidquid finem habet. Notus divorum encomiaſtes narrat, Marianum & Jacobum Martyres hilari viſo recreatos in carcere hunc in modum. Agapius martyr jam dudum omni cruciatu perfunctus, Jacobo per quietem ſe ſpectandum præbens lætiſſimâ fronte, ad convivium hilare invitavit. Illuc igitur Jacobus & Marianus velut ad Agapen properare viſi. In viâ occurrit puer, quem conſtabat ante triduum unà cum matre martyrium pertuliſſe. His roſis redimitus, & virentem palmam dextrâ præferens, Quò, inquit, tenditis? gaudete & exultate: cras enim & vos cœnabitis nobiſcum. Secundùm quietem hæc vidiſſe, conſtantem Martyrum patientiam mirificè roboravit. Quin igitur duramus, & quod calicis amari reliquum eſt, fronte hilari perhaurimus? Acclamat Chriſtus: *Hodie mecum eritis in paradiſo.*

Judith c. 8. verſ. 23.

Joan. c. 19. verſ. 30.

Surius to. 3. ipſo initio. Alioqui die 30. Aprilis

Mariani & Iacobi martyres ſolantur.

Luc. cap. 23. verſ. 43.

Annæus Seneca de libro Q. Sextii diſſertans, *In quacumque*, ait, *poſitione mentis ſim, cùm lego hunc (fatebor tibi) libet omnes caſus provocare, libet exclamare: Quid ceſſas fortuna? congredere, paratum vides. Illius animum induo, qui quærit ubi ſe experiatur, ubi virtutem ſuam oſtendat. Libet aliquid habere quod vincam, cujus patientiâ exercear. Nam hoc quoque egregium Sextius habet, quòd & oſtendet tibi beatæ vitæ magnitudinem, & deſperationem ejus non faciet. Scies illam eſſe in excelſo, ſed volenti penetrabilem.* Chriſtus crucifixus, liber admirandus, intus & foris ſcriptus, omnigenæ patientiæ compendium abſolutiſſimum. De hoc libro Chriſtianus quiſque dixerit: Cùm lego Hvnc, libet provocare omnia mundi adverſa, omnes carnis illecebras, omnia diaboli machinamenta. Pro Chriſto & cum Chriſto pati ſuave eſt. Quidquid ego quidem patior, juſtè, juſtiſſimè patior; pœnas luo quas merui.

Seneca epiſt. 64.

Chriſtus eſt omnigenæ patientiæ compendium abſolutiſſimum.

Et en Patientiam Latronis & Conſtantiam. Admiſſæ ſunt illius preces: obtinuit ampliora quàm petiit, dolor tamen crucis non mitigatus eſt, manſerunt vulnera, adhuc erant frangenda crura, acerba mors oppetenda. Ille tamen è cruce deſcendere non cupivit, Chriſti gratiam non carnis ſenſu æſtimavit, omnem ſui calicis amarorem exhauſit. Exhauriendus eſt calix uſque ad fundum. Perſeverantia virtutum finis & conſummatio, patientiæ gemmatum diadema.

Apocalypſeos divinus ſcriptor, *Ego Ioannes*, inquit, *frater veſter & particeps in tribulatione & regno.* Nimirum ſocietas crucis & mortis, vitæ ac beatitudinis parit ſocietatem. Nemo autem crucem ſuam putet graviſſimam, aut intolerabilem. *Inter omnes tribulationes*, inquit Auguſtinus, *nulla eſt major quàm conſcientia delictorum.* Nemo de cruce ante finem moliatur deſcendere, *Si compatimur ut & conglorificemur.* Paradiſi claves in promptu ſunt; ſi volumus, mors noſtra erit tranſitus è cruce in paradiſum. E Bernardo clauſulam appono: *Bona mors*, inquit, *ſi peccato moriaris, ut juſtitiæ vivas. Hæc mors neceſſe eſt ut præcurrat, quò illa ſequatur ſecura. Dum vivis in carne, morere mundo, ut poſt mortem carnis incipias vivere Deo. Bona proinde mors juſti propter requiem, melior propter novitatem, optima propter ſecuritatem. Huic morti ſuccedit jucunditas de novitate, ſecuritas de æternitate.*

Apoc. cap. 1. verſ. 9.

Auguſt. in Pſal. 45.

Rom. cap. 8. verſ. 17.

Bernard. epiſt. 105.

CAPVT III.

Tertia Chriſti morientis cygnea modulatio: Ecce Filius tuus.

OCcellus Domini Joannes de primis in orbe fratribus, *Non ſicut Cain*, inquit, *qui ex maligno erat, & occidit fratrem ſuum.* Horrendum prorſus & primum homicidium, primúmque hominis morientis paradigma! Quis ſenſus fuerit parentibus Abelis Adamo & Evæ? Non dubium rei novitate attonitos ſtetiſſe, cùm hominem mortuum numquam ante viderint, nec ultimam mortis tyrannidem experti ſint. Mœror illorum & dolor nequit explicari.

1. Joan. c. 3. verſ. 12.

Multò minùs verbis exequi poterimus mœrores & dolores Matris ſub cruce ſtantis Mariæ, quæ unigenam ſuum Abele ſanctiorem non tantùm defunctum, ſed

B. Mariæ mœrores ſub cruce ſtantis fuerunt inexplicabiles.

flagellis